

גלין רצ"ב
שנה ז' תשע"ח

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תורה למשפחה קליטן על האשיר לשרתמש בתמונה

סיפורי חז"ל

מעשה ברבי אלעזר, רבי יהושע בן חנניה ורבי עקיבא שעלו לרחוץ במרחץ של טבריה. ראה אותם מכשף כופר אמר דבר כישוף, ושלושתם נדבקו בתקרת המרחץ ולא יכלו לזוז. אמר רבי אלעזר לרבי יהושע: "למה זה קרה רבי יהושע? תעשה משהו." כשרצה אותו מכשף לצאת דרך הדלת, אמר רבי יהושע דבר כישוף. מיד נדבק המכשף לשער המרחץ והיה מקבל מכה בכל פעם שפתחו או סגרו את הדלת. אמר המכשף: "תתירו את מה שעשיתם" אמרו לו: "תתיר קודם אתה את מה שעשית ואז נתיר את שלנו." התירו את הכישופים אלו לאלו. כשיצאו אמר רבי יהושע למכשף: "זה כל מה שאתה יודע לעשות?" אמר המכשף: "בואו איתי לים." הלכו כולם לים, כשהגיעו אמר המכשף דבר כישוף - והים נקרע מלפניו. אמר להם המכשף: "זה לא מה שעשה משה רבכם." אמרו לו: "כן, אבל הוא גם הלך בתוך הים ביבשה, נכון?" אמר להם: "נכון." אמרו לו: "אז תלך גם אתה" נכנס המכשף ליבשה שנוצרה בים, ומיד גזר רבי יהושע על שר הים, והמים נסגרו על המכשף והוא טבע.

(עפ"י ירושלמי סנהדרין פ"ז)

פרשת השבוע

מתחת לחלון ביתו של הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א, ושמע את קולו לומד פרשת השבוע עם פירוש רש"י, עצר והטה און ושמעו קורא את הפסוק "ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים" ומפרשו בלשון המדוברת, אין אנהייב איז ארויס איין דזאבע (בתחילה יצאה צפרדע אחת) און מהאט איהם גישלאגין, איז ארויס פון איהר נאך דזאבעס, (והרביצו לה ויצאו ממנה עוד צפרדעים). און מהאט איהר גישלאגין איז ארויס נאך און נאך דזאבעס, (הרביצו לה יצאו עוד ועוד צפרדעים) איי. איי. איי. אזוי פיהל דזאבעס (איי איי איי צפרדעים כה רבים)... בהתפעלות והתפעמות, כאילו ראה לנגד עיניו את נחילי הצפרדעים שאין להם סוף. והיה הגר"ח חייקין מספר זאת לתלמידיו בהתרגשות באמרו: הנה כך צריך ללמוד חומש, כך צריך לחיות את סיפור יציאת מצרים ולקיים את הציוויו "ולמען תספר באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים וגו' וידעתם כי אני ה'".

הוא אהרן ומשה הוא משה
ואהרן (ו' - כ"ו - כ"ז)

פירש"י, "יש מקומות שמקדים אהרן למשה ויש מקומות שמקדים משה לאהרן לומר לך ששקולים כאחד." מסופר: פעם שאלו תלמידיו את ה"חזוה" הקדוש מלובלין זיע"א, איך יתכן הדבר שיהיו שני בני אדם שקולים ושווים בכל ממש? הלא אמרו, "כשם שאין פרצופיהן שוין כך אין דעותיהן שוות?" השיב להם ה"חזוה", במה דברים אמורים כשבני אדם מחזיקים עצמם ל"יש", דעתו דעה, ממילא אינה יכולה להשתוות עם דעה אחרת, ואילו משה רבנו ואהרן הכהן, אמרו שניהם יחד "ונחננו מה", שניהם לא תפסו מקום ובעיני עצמם היו חשובים פחות מעפר ואפר, לכן יכולים להיות שקולים ושווים בדעתם ממש.

ותעל הצפרדע ותכס את ארץ
מצרים (ח' - ב')

מסופר: בעת לימודו של הגאון רבי חיים חייקין זיע"א בישיבת ראדין, עבר יום שישי אחד

זמני השבת

זמני יציאת שבת

ירושלים: 5:35 ת"א: 5:37 ר"ת: 6:13

זמני כניסת שבת

ירושלים: 4:20 ת"א: 4:34

לקט סיפורים מהרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א ליומא דהילולא ב' שבט

בשמים מכריזים כמה צריך לתת

מסופר על הרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א, שבא פעם לעיר אחת לקבץ ממון לצדקה, והלכו שני אברכים לקבץ עבורו, היה שם עשיר אחד נדיב שהיה רגיל לתת בכל פעם סכום גדול, וחשבו האברכים שכדי שלא להפסיד את אנשי העיר, רצוי ללכת אליהם תחילה ולבסוף ילכו אל העשיר, כי בין כה וכה נתינתו ברורה ובטוחה, על כן החליטו כי קודם ילכו לאנשי העיר ואחר כך לזה העשיר. הלכו וקיבצו מבני העיר חמישים זהובים פחות כמה פרוטות, ואחר כך באו אל העשיר ונתן להם סכום הפרוטות שחסר להשלים לחמישים זהובים ולא יותר, וכמה שהפצירו בו שיתן סכום גדול כדרכו לא הסכים. הם הלכו וסיפרו זאת לרבי זושא על אודות הנדיב ואיך חרה אפם עליו, אמר להם הצדיק אל תתרגו עליו, כי כל עני ואורח כשמגיע לאיזה עיר מכריזים בשמים כמה צריך לקבץ בעבורו וכמה כסף יוציא מכאן, ואני, סיים הצדיק את דבריו כשנכנסתי לעיר שמעתי כרוז שיהיה לי כאן חמישים זהובים, ומכיון שהלכו לזה הנדיב לבסוף, לא היה לו כח ורשות מן השמים לתת יותר על הסכום.

מי כעמך ישראל עם סגולה

מעשה בהרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א שיצא פעם בראש השנה קודם התקיעות מבית המדרש, וראה תינוק מישראל מבני עניים, לבוש קרעים ופניו רעים, שאל אותו רבי זושא, בני! האם אינך מתקנא בבני הערלים האוכלים משמנים ושותים ממתקים ולובשים מלבושי כבוד? השיב התינוק, לא, אין אני מתקנא בהם כלל, שלי גדול משלהם, ישראל אני ומאמין באלקי ישראל. חזר רבי זושא לבית המדרש ואמר: ריבון העולמים, הבט משמים וראה מי כעמך ישראל עם סגולה, תינוק מישראל אפילו כשהוא רעב וצמא ולבוש קרעים ובלואים, מקבל הכל באהבה ובלבד שישראל הוא.

צדקותו של רבי זושא

הרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א היה עני מרוד כל ימי חייו. כאשר הגיעה בתו לפרקה לא היתה בידו פרוטה לפורטה כדי להשיאה כראוי, בני ביתו הדואגים דוחקים בו

שיראה מה לעשות שישתדל ויביא טרף לביתו, ואילו הוא עצמו בה' שם מבטחו, יום אחד כששהה רבי זושא אצל רבו המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א, אמר לו המגיד: יודע אני שאין בידך סכום כלשהו להשיא את בתך, הא לך חמש מאות רובל ומן השמים יסייעו בידך למצוא חתן ראוי לבתך. בדרכו חזרה לביתו התעכב באחת האכסניות שבדרך, פתאום שמע קול רעש ומהומה מלווה בבכיות רמות, הסתכל הצדיק מבעד לחלון חדרו ולצערנו נוכח לדעת, שהופרה שמחת נישואיה של יתומה מאב משום שהחתן אינו רוצה לקדש את המיועדת לו, ירד רבי זושא לשאול מה קרה? מפי המזומנים לחתונה שמע, שהאלמנה אם הכלה נוכחה לדעת ממש לפני העמדת החופה, שכסף הנדונה בסך חמש מאות רובל שנאסף בעמל רב אבד, והחתן היתום הודיע באותו רגע, שאם לא יקבל את הסכום כולו לפני החופה, אין הוא אומר הרי את מקודשת לי, הבכיות של אם הכלה ושל הכלה עצמה עוררו את רחמי הצדיק, רבי זושא נכנס אל מעגל הנאספים והכריז: "מצאתי את הכסף". שמחת הנאספים היתה גדולה, אבל למרבה ההפתעה הודיע רבי זושא שהוא דורש עמלה כדמי תיווך עשרה אחוזים מערך המציאה, הקהל נדהם מחוצפתו של ההלך העני והאלמוני, והם החלו לגעור בו: אינך מתבייש, אין בלבך רחמים על כלה עניה, כך אתה רוצה לביישה ברבים? אולם דבר לא הועיל, רבי זושא עומד על שלו, או שיתנו לו את עמלתו או שאינו נותן את הכסף, הקהל שהחל לאבד את סבלנותו החל ללוות את צעקותיו גם בדחיפות, לבסוף לקחו אותו אל רב העיירה, הרב לאחר ששמע את טענת הצדדים פסק כמובן שעל רבי זושא להחזיר מיד את הכסף, הנאספים הוציאו מידיו בכח את הכסף וגרשוהו בחרפות מן העיירה. לימים עבר המגיד ממעזריטש בעיירה התלונן באזניו רב המקום על התנהגותו של הלך עני שנראה שהוא משתייך לכת החסידים, המגיד הקדוש שהבין שמדובר ברבי זושא, שאלו בהזדמנות הראשונה לפשר ההתנהגות המוזרה, השיב לו רבי זושא, כשראיתי את יגונם של בני העניים היתומים ביום חופתם, נכמרו רחמי עליהם והחלטתי להעניק להם את כל הכסף שהרבי נתן לי לנשואי בתי, אולם בדרך לחדרי כשהלכתי להביא את הכסף, ליווה אותי היצר הרע והחל להכניס בי מחשבות של כבוד: "אתה יותר גדול מאברהם אבינו" שמעתי את אותו מלך זקן וכסיל לוחש באזני, חששתי שמידת הגאווה תחדור אל לבי, גערתי ביצר הרע ואמרתי לו: "אתה רוצה להכשילני? אתה תראה שיקחו ממני את הכסף ויגרשו אותי מן העיר בחרפות".

משל ונמשל

אין גבול לשוויה של כל מצווה

משל לאדם מחוסר פרנסה שניסה את מזלו עשרות פעמים, שלח את ידו במקצועות שונים, והגיע למסקנה כי מיצה את כל האפשרויות שמקום מגוריו יכול להציע לו. הוא לווה כספים מאנשים טובים שהיו מוכנים לסכן את כספם ולעזור לו, נפרד ממשפחתו ומידידיו המועטים, ויצא לדרך ארוכה לזמן בלתי ידוע. ההצלחה האירה לו פנים במקום שאילו הגיע הוא נכנס לעסקי בשר ודגים, תחילה כשוליית קצבים, ומאוחר יותר בחנות משלו. התושבים העשירים שילמו תמיד בעין יפה ובמוזמן. האיש הלך והתעשר, העסק שיגשג ופרח, וסכומי כסף נאים נכנסו לקופת החסכונות שלו. שנים חלפו, שנים ארוכות שבהן לא היה לו כל קשר עם אשתו וילדיו. הגעגועים החלו מציקים לו, המחשבות אודות העוני שבו הם חיים, הקשו עליו גם הן. הגיע הזמן לשוב הביתה. חיסל האיש את עסקיו, והחל מתכנן את דרכו חזרה. את הכסף שצבר במשך השנים לא היה טעם לקחת עמו, לא היו אלו מטבעות עוברים לסוחר במדינתו. עליו לרכוש בכספו סחורה שיוכל לקחת עמו לארצו ולפדות אותה שם בכסף, בתקווה להרוויח עליה סכום יפה. בבשר ודגים הוא מתמצא היטב. השנים בהן עשה בעסק הבשר השכילו אותו בנושא. שם הוא ישקיע את כספו. אלפי ארגוני בשר ודגים נרכשו, עשרות פועלים עמלו להוריד את כל התכולה למחסניה של ספינת ענק שנשכרה במיוחד למטרה זו. מלווה בסחורה היקרה שבה הושקע כל כספו, יצא האיש לדרך, מצפה בהתרגשות למפגש עם אשתו וילדיו, נהנה לחשוב על שמחתם האדירה כשיראו שלא לשווא התרחק מהם, ששווה היה המאמץ, והריחוק רב השנים הביא עמו עושר מופלא. הם חיכו לו בנמל, עמדו שם לבושים בלוי סחבות, גופם רוה ופניהם חיוורות, מחכים לראות מה הביא להם, האם השתנה מולו? האם היו כדאיים ימי הניתוק הארוכים? העיירה הקטנה הייתה נרגשת. השמועות אודות "ביש המזל" ששב כאיש עשיר עשו להן כנפיים. כולם ביקשו להיות שותפים לשמחה והתגייסו לעזור בפריקת הסחורה. המחסנים נפתחו, הארגזים האטומים הועלו אל החוף ונפתחו בידיים להוטות של ההמון המתגודד. הסרחון היה נורא. והבזיון היה גדול הרבה יותר. אבל ורפוי ראש נכנס האיש לביתו, נשכב על מיטתו במטרה להשיכח את צרותיו, נרדם בעייפות מתוך תקווה שששקום יתברר לו הכל כחלום רע. בעודו ישן לקחה אשתו את בגדי בעלה המאובקים לנקות אותם ולהסיר את הכתמים שדבקו בהם בדרך. מבחינתה לא השתנה דבר, מלבד הבושה הגדולה שליוותה אותה כעת. ואז הבחינה בכפתורים התפורים על בגדו. היו אלו כפתורי זהב משובצים באבני חן ועירות, שנצצו מול קרני השמש באלפי נקודות אור. תלשה אחד מהם, ורצה במהירות אל הצורף המקומי. התקווה המחודשת הפיחה רוח חיים באיבריה. היא שבה לאחר שעה קלה, מעירה את בעלה מתרדמתו העמוקה: "נושענו! התעשרנו!" קראה בקול, מחזיקה בידה את כפתור הזהב, "הצורף טוען שמדובר באבנים יקרות ביותר". האיש התעלף. כשהתעורר מירר בכפי: "המקום שממנו באתי מלא באבנים אלו. מושלכות הן בחוצות כאילו היו אבני חצץ, במקרה קניתי מעיל משובצים בכפתוריו כמה מאלו. אילו רק ידעתי?"

והנמשל: כאן בעולמנו מתגלגלות המצוות, ויש רק צורך להרימן. שם, בעולם האמיתי, אין גבול לשוויה של כל מצווה, לערכו של כל מעשה טוב.

(מתור מאמר)

לא תלין פעולת שכיר אתך

הרה"ק רבי משולם זושא מהאניפולי זיע"א, היה כידוע עני ואביון. מסופר: פעם החליט הצדיק לשמח את זוג' הרבנית ולקנות לה שמלה חדשה. חסך פרוטה לפרוטה וכשהצטבר אצלו סכום מתאים, נתנו לאשתו לתפור לה שמלה, שמחה הרבנית, קנתה בד ומסרתו לחייט. החייט שהיה אף הוא עני מרוד ובתו עמדה להינשא, עמל על השמלה במשך שבוע ימים, סיימה ובא למוסרה, ראתה הרבנית שפני החייט נפולים, ושאלה אותו לסיבת הדבר, נאנח ואמר לה, כשעסקתי בתפירת השמלה נכנס אלינו חתננו המיועד, ובראותו את השמלה היה בטוח שהיא בשביל כלתו, עכשיו שלקחתה למוסרה לרבנית, נפלו פניו ועצב עטף אותו. נכמרו רחמיה של הרבנית על החייט האביון ונתנה לו את השמלה במתנה עבור בתו. כשמע ר' זושא את המעשה שאל: ואת שכר עבודתו שילמת לו? תמדה הרבנית, והרי את השמלה כולה נתתי לו. השיב רבי זושא, מה ענין מתנה לשכר, האביון הזה הלא ישב ועמל שבוע ימים לא בשביל בתו אלא בשבילך, וציפה בכליון עיניים לקבל את שכר עבודתו, כדי לקנות לחם לילדיו, וכי משום שנתת מתנה לבתו, מותר לנו עתה לקפח את שכרו? מיד הלכה הרבנית ושילמה לחייט את שכרו.

לא נתכבדתי בקלון חברי

סיפר הרה"ק רבי זושא מהאניפאלי זיע"א, שבהיותו תלמידו של הרב הקדוש המגיד רבי מיכל מולאטשוב זיע"א, עלב בו פעם רבו הקדוש. לאחר כן פנה רבו המגיד ופייסו ובקש מחילה ממנו, מחל לו בכל פה ובכל לב, רבי זושא היה תמיד כולו לימוד זכות לכל אדם באשר הוא, ללא שמץ של הקפדה כלפי מישוהו ובוודאי לרבו הקדוש. בטרם הלכתי לישון, בא אלי עוד פעם מורי ורבי הקדוש ופנה אלי שוב: ר' זושא מחול לי, השבתי שוב, אני מחול רבי, מחול בכל לב. והנה בשכבי על מיטתי הופיע אצלי בהקיץ אביו הקדוש של מורי ורבי מעולם העליון, הרה"ק רבי יצחק מדראביטש זיע"א ואמר לי: בן אחד הנחתי בעולם התחתון בן שהוא סגולה בעולם, ואתה רוצה לאבדו על ידי שעלב בך? רבי, ענית, הלא מחלתי בכל לב, מחלתי וחורתי ומחלתי, ומה עוד עלי לעשות? אמר לי, לא זו מחילה תקרא, אין זו מחילה עדיין, בוא נא עמי ואראך מחילה מהי, קמתי ממשכבי והלכתי אחריו, הגענו עד למקוה, ואז ציוה עלי לטבול שלש פעמים, ובכל טבילה וטבילה לומר שאני מחול לבנו ואין לי קפידה כלל. מלאתי אחר דבריו ככל שהורה לי, כשיצאתי מהמקוה ראיתי שפניו של הרה"ק נוהרים באור גדול מאד, ואי אפשר להביט בהם באורם הבהוק. שאלתי אותו במה זכה לכך? אמר לי שזכה לכך, משום שהיה נוהר כל ימיו בשלושה הדברים שר' נחוניה בן הקנה מנה אותם שבעבורם האריך ימים, "לא נתכבדתי בקלון חברי, ולא עלתה על מיטתי קללת חברי, וותרן בממוני הייתי" (מגילה כ"ח) והוסיף ואמר לי, שמה שהוא השיג על ידי שלושת הדברים הנזכרים, אפשר להשיג על ידי שמחה.

צין אדם לחברו

כל אלמנה ויתום לא תענון

הרה"ק רבי אביגדור אחיו של הרה"ק רבי חיים מצאנז זיע"א, נודמן פעם לעיירה לשבת ונתארח בבית גביר אחד, נהוג היה באותם הימים, שלאורח חשוב היו מגישים את קערת החמין והוא היה מחלק לכל אחד את מנתו כאילו הוא בעל הבית. הגישו לרבי אביגדור את הקערה, ולאחר שטעם ממנה המשיך לאוכלה עד תומה, ולא חילק למסובים האחרים. תמהו כל המסובים וחשבו שיש כאן איזו הנהגה נסתרת הנשגבה מבינתם. לאחר הסעודה לשאלתו של אחד ממקורביו, אמר רבי אביגדור לך אני יכול לגלות את הסיבה: כשטעמתי מהחמין התברר לי שהמשרתת היתומה טעתה ונתנה בו מעט נפט במקום שמן, אמרתי בלבי מוטב אסבול אני את טעם הנפט ואל יכעסו בעלי הבית על המשרתת היתומה.

זהירותו של החתם סופר בכבוד הזולת מסופר על הגאון רבי ישראל יצחק אהרן לנדסברג זיע"א לימים אב"ד גרויסווארדיין, שכאשר נכנס ללמוד בישיבת הגה"ק ה"חתם סופר" זיע"א, והיות שהיה מחוסר אמצעים, הציע לבחורים כי מוכן הוא לכתוב את כל חידושיו של ה"חתם סופר" מלה במלה, ואפילו לתאר כל תנועה ותנועה שלו, והם הבטיחו לשלם לו על כך. כשהגיע החת"ס לשיעור, חש באוירה קלילה בעקבות ניסיונו של אותו בחור צעיר לחקות אותו, והוא תבע מאחד התלמידים לספר לו מה זה ועל מה זה? התלמיד נאלץ לספר לו על ההסכם שהיה עם אותו עילוי צעיר, לכתוב את שיעוריו ולמוסרם בפני התלמידים בדיוק באותו אופן שהרב מוסרם. החת"ס הגיב בהקפדה, סגר את הגמרא ועזב את הישיבה. למחרת היום ציווה החת"ס למסור לכל הבחורים, שעליהם להתייצב לשיעור ללא יוצא מן הכלל, איש בל

יעדר, ומי שלא יבוא לא יורשה להיות בשיבה, וגם איציק אהרן אותו נער צעיר חייב להשתתף, ואם יסרב יש להביאו אף נגד רצונו. לא היתה איפא ברירה לאיציק אהרן, וגם הוא בא כשכל גופו רועד כעלה נידף, ונפשו כמעט פורחת ממנו, רוחו הייתה כה שבורה ורצוצה ממה שאירע בשיעור אתמול, שלא היה יכול לבוא ברגליו והבחורים נאלצו להעמיסו על כתפיהם ולהביאו לשיבה, הוא ידע שכלתה אליו הרעה, והיה בטוח שהרבי יגער בו קשות ויסלקו מהישיבה בבושת פנים. כאשר כולם התיישבו במקומותיהם, פתח ה"חתם סופר" הקדוש ואמר: בניי היקרים, אתמול בעת השיעור לא התנהגתי כשורה, במקום לשבח את הבחור איציק אהרן על מידת חביבותו לחידושי-תורה של רבו, ולחביבותו שלו בכלל, ועל כישרונותיו הנעלים וחוכמו הנפלא, נכשלתו בעוון של המלביץ פני חברי ברבים, כאן פרץ מרן החת"ס בבכי מר שזעוע את כל הנוכחים, רגעים ארוכים חלפו ובכיו של החתם סופר נשמע בחלל הישיבה, בחוורו על כך שהמלביץ פני חברי ברבים אין לו חלק לעולם הבא, ועל כן אינני רואה עצמי ראוי להמשיך ללמד כאן. אבל ברצוני לפייסו, על כן הנני מבקש מכם, חנוני בני חנוני, אנכי מבקש מהקב"ה שימחל לי, וכן ממך יצחק אהרן מבקש אני ממך מחילה, אנא בני, מחל לי, וחזר ושאל האם הינך מוחל? כמוכן שהתלמיד ההמום מחל לרבו בלב שלם, ורק כאשר היה ברור לחת"ס כי אין לו שום קפידא עליו, חידש את שיעורו בשיבה. כל זה עשה ראש הישיבה, מגדולי הדור וממנהיגי היהדות כולה, בפני כל תלמידי הישיבה שמנו אז שלש מאות ותשעים בחורים. כמה מוסר השכל למדים אנו ממעשה נורא זה בוהירות יתירה בכבוד הזולת.

תילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ו טבת

הרה"ק רבי אברהם חיים ב"ר גדליה מזולוטשוב (אורח לחיים - תקע"ה) הרה"ק רבי ישכר בער ב"ר אהרן אריה מפרעמישלאן (ת"ר)

יום ראשון כ"ז טבת

הגאון רבי שמשון רפאל הירש ב"ר רפאל (תרמ"ט)

יום שני כ"ח טבת

הרה"ק רבי נפתלי מליטוביסק ב"ר ישכר דוב בעריש (תרנ"ה)

יום שלישי כ"ט טבת

הרה"ק רבי נח שמואל ליפשיץ (תלמיד החוזה) ב"ר יהודה לייב (זר זהב - תקצ"ב) הרה"ק רבי משה יהושע לייב דיסקין אב"ד בייסק ב"ר בנימין (תרנ"ח)

הרה"ק רבי ירחמיאל ישראל יצחק מאלכסנדר ב"ר יחיאל (ישמח ישראל - תר"ע)

יום רביעי א' בשבט

הרה"ק רבי אברהם משולם זלמן אב"ד אוסטראה ב"ר צבי אשכנזי החכ"צ (תקל"ז) הרה"ק רבי נתן נטע מחעלעם ב"ר אברהם (תקע"ב)

הרה"ק רבי משה שיק ב"ר יוסף (מהר"ם שיק - תרל"ט)

יום חמישי ב' בשבט

הרה"ק רבי משולם זושא מהאניפאלי ב"ר אליעזר ליפמן (תק"ס)

הרה"ק רבי שמחה בונים מווארק ב"ר מנחם מענדל (תרס"ז)

יום שישי ג' בשבט

רבי יוסף ב"ר מרדכי גרשון כ"ץ (שארית יוסף - גיס הרמ"א - שנ"א)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אדוך" ומפרסם יוסף הדר"ם על המצוות.

השארת הפת על השלחן

בשעת ברכת המזון (ב')

א) הולכי דרכים האוכלים תוך כדי נסיעתם, ואין שלחן לפניהם, ישיירו בתיק שלהם מעט פתיתי פת לברכת המזון, כדי שיהיה לברכה על מה לחול. (ספר וזאת הברכה ריש פרק ט"ו)
ב) כשאוכלים מיני מזונות, או שאר מיני מאכלים [חוץ מפת], אין צריך לשייר ממאכלו בעת שמברך ברכה אחרונה. (אשל אברהם מבוטשאטש מהדו"ת או"ח סימן ק"פ)
ג) אם יש פתיתין על השלחן, לא יביא פת שלימה ויתננה על השלחן לפני ברכת המזון, דמחיו דלשם עבודת כוכבים עושה כן. (שו"ע שם ובמשנה ברורה שם ס"ק ד')

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

לע"נ

הרה"ק רבי ישכר בער ב"ר אהרן אריה מפרעמישלאן
נלב"ע כ"ז טבת. תנצב"ה